

er en risiko for angreb, ellers kunne man jo finde nogle andre måder at integrere polakkerne på, altså spejderture og peddigør og hvad ved jeg. Altså der kunne jo være mange interessante ting, sportsturneringer, KFUM, hjemmeværnet.

Man behøver jo ikke at lave et korps på 60.000 mand med hovedkvarter tæt ved den russiske grænsen, hvis man ikke har nogen som helst idé om, hvem det er, man skal forsvare sig imod.

Og i forhold til den russiske modstand: Den er kun på overfladen. Det ville jeg egentlig godt have at hr. Jeppe Kofod prøvede at uddybe.

Hvis nu hr. Jeppe Kofod prøvede at sammenligne det med den russiske modstand mod f.eks., at de baltiske lande bliver optaget i NATO, vurderer hr. Jeppe Kofod så, at den er mindre i det her tilfælde eller større i det her tilfælde? Eller er det bare nogenlunde det samme, noget, man ikke behøver at tage særlig højtideligt?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg antager, at man også kan tage en kort bemærkning for at rose og anerkende.

Jeg synes, det var en bemærkelsesværdig tale, hr. Jeppe Kofod holdt her. Den dér indledning med »fra kold krig til varmt venskab« synes jeg spidder situationen og giver bedst muligt udtryk for den glæde, som må fylde os.

Og jeg har da forstået hr. Jeppe Kofod på den måde, at det, at man organiserer et forsvar, ikke bare ikke er aggressivt, men heller ikke har som forudsætning, at der er en akut fare. Selvfølgelig er et forsvar ikke aggressivt; NATO er jo en fredsbevarende organisation, vel den vigtigste og mest succesrige, der har været i verdenshistorien.

Er det ikke rigtigt, vil jeg spørge hr. Kofod, at der ikke behøver at være en akut trussel, fordi man har et beredskab?

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg tilslutter mig også de bemærkninger, som hr. Melchior kom med vedrørende hr. Kofods tale. Dem er jeg helt enig i.

Jeg vil bare være sikker på, at jeg forstod hr. Kofod rigtigt. Når nu hr. Søren Søndergaard taler om, at man vil oprette et korps med 60.000 mand, har jeg så ikke ret i, at det skal forstås sådan, at det altså er i tilfælde af en mobilisering, og at der virkelig fra russisk side eller fra anden

side opstår en trussel mod ét eller flere NATO-lande, og at korpset i fredstid alene vil omfatte 350 mand?

(Kort bemærkning).

Villy Søvdal (SF):

Det er jo en ganske interessant debat foreløbig.

Hvis det er rigtigt, at vi har bevæget os fra kold krig til varmt venskab, er det så ikke et særdeles underligt svar at kvittere på den situation ved at lave et korps på 60.000 mand? Er det ikke en underlig form for venskabelig omfavelse, vi her udsættes for?

Er det virkelig historisk rigtigt, er det virkelig Socialdemokratiets opfattelse, at situationen fra starten af 1990'erne, hvor man lavede to plus fire-aftalen om Tysklands fremtid, hvor man lavede aftaler i tillid til, at nu skulle vi opbygge det, der dengang blev kaldt Det Europæiske Hus, frem til situationen i dag med skærpede spændinger, med skærpede modsætninger, er det virkelig historisk korrekt at betegne det som en bevægelse frem imod stigende varmt venskab?

Så skiller vi afgørende, vil jeg sige, i forhold til SF's analyser. Vi synes, vi bevæger os hen imod en situation med skærpede modsætninger i Europa, desværre. Og det er lige præcis kernepunktet i den her debat.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Nu vil jeg først og fremmest slå fast, at det, vi behandler her, er konventionen om tiltrædelse til det her dansk-tysk-polske multinationale korps. Og i den aftale er der ikke noget, som skulle udgøre noget problem i forhold til Rusland-NATO-aftalen.

Så jeg kan forstå, at eksempelvis hr. Søren Søndergaards kommentar mest af alt er vendt mod den her NATO-udvidelse og den debat, vi har haft tidligere i Folketingssalen. Så det vil jeg ikke kommentere så meget på.

Til hr. Svend Aage Jensby vil jeg nævne, at han har fuldstændig ret, når han siger, at det kun er i tilfælde af en mobilisering, at de her styrker selvfølgelig skal samles, og i fredstid da drejer det sig kun om nogle få hundrede mand, som udgør korpshovedkvarteret.

Det er også derfor, at jeg ikke helt kan forstå de kommentarer, som hr. Søren Søndergaard kommer med. Jeg tror, det bunder i vores uenighed om betydningen af NATO-udvidelsen for fred og sikkerhed i Europa.